

RESUMÉ

V této bakalářské práci se zabývám objektem ateliéru Ladislava Šalouna v Praze na Vinohradech. Mou snahou bylo přiblížit vznik a osud této stavby. Nezaměřila jsem se na podrobné zpracování sochařova života ani díla, uvádím však důležitá fakta a okolnosti, které s jeho ateliérem souvisejí.

V době, kdy se Šaloun rozhodl pro realizaci vlastního ateliéru, byl zaměstnán svou největší zakázkou, vytvořením pomníku Mistra Jana Husa pro Staroměstské náměstí. Ačkoliv neměl architektonické vzdělání, navrhl si objekt ateliéru sám podle své představy. Pracovní prostor pro sochařskou tvorbu pojal téměř jako svatyni, doplněnou symboly a sochařskou výzdobou reflektující jeho zájmy a myšlenky. Zahrada a vybavení interiéru se samotným ateliérem vytvářely umělecký celek. Snažila jsem se zjistit a v této práci uvést vlivy, které ho v pojetí podoby ateliéru ovlivnily. Ať to byly osobní vztahy s architekty Janem Kotěrou a Antonínem Pfeifferem, cesty do Itálie, či zájmy o starověké kultury, je patrné, že dospěl ke svému individuálnímu vyjádření. Neobvyklý je typ stavby, jako samostatného ateliéru, postaveného roku 1911 původně bez spojení s obytnou funkcí. Až o dvě desetiletí později, roku 1934 se Ladislav Šaloun rozhodl stavbu rozšířit o obytnou přístavbu. Na návrhu spolupracoval se svým zetěm, architektem Josefem Černým. Na podobě přístavby je patrná snaha o přirozené přičlenění k dosavadnímu ateliéru a ovlivnění dobovým funkcionalismem. Ladislav Šaloun obýval svůj ateliér až do své smrti roku 1946.

V osmdesátých letech dvacátého století byl objekt rozdělen na dvě samostatné části. Starší ateliérovou budovu odkoupil stát a užíval pro potřeby Český fond výtvarných umění, pozdější obytná přístavba zůstala Šalounovým dědicům, kteří ji vlastní dodnes. Stav objektu Šalounova ateliéru postupem let velmi chátral, situace vyústila až havarijním stavem této kulturní památky. K znovuoobnovení ateliéru došlo až za nového majitele, kterým se v roce 2001 stala Akademie výtvarných umění. V letech 2006-2007 došlo k celkové rekonstrukci ateliérové části Šalounova ateliéru. Zachránila se nám tak kulturní památka, dokládající představu ideálního tvůrčího prostoru pro sochaře na počátku 20. století.